

[Hans Rasmussen.]

har også sagt, at dyrtidsreguleringen ikke er nogen ond cirkel i det økonomiske liv; det er ikke den, der bringer inflationen ind i billedet. Vi kunne således tage professor Hoffmeyer til indtægt, når det drejer sig om hans udlægning af dyrtidsreguleringens virkninger. Men i øvrigt skal vi vel passe lidt på, hvad vismænd siger — vismænd er ikke altid af denne verden.

Derimod fik det ærede medlem hr. Weikop os til virkelig at lytte, da han sagde noget om udbud og efterspørgsel, som han betragtede som noget ganske fundamentalt. Det er fundamentalt i hele det økonomiske liv inden for vore private virksomheder, og hvis det nu også var sådan, at man kunne lade udbud og efterspørgsel være bestemmende for arbejdsmarkedet, var det en anden sag. Men her er der jo stærke traditioner for, at folkettinget griber ind, når det trækker op til en konflikt, eller en konflikt har været i gang. Konflikten er så blevet standset, og udbud og efterspørgsel har ikke her været afgørende. Det har ikke været et spørgsmål om, hvorvidt der var en vis arbejdsmangel eller for mange arbejdere — nej, her kunne man godt sætte reguleringsbestemmelserne i gang.

Jeg synes i og for sig, det kendetegner hele denne drøftelse, at man ikke har noget imod at sætte restriktionspolitikken i gang over for lønmodtagerne, over for arbejdsmarkedet, men derimod ikke, når det drejer sig om de frie erhverv; de skal have lov til at trives uden restriktioner af nogen art.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen henviste også til, at virksomhederne jo skal udvide, og det eneste, der giver dem mulighed for udvidelse, er avancerne, og det er vel også rigtigt, at det er det, de tjener, de skal bruge til udvidelser. Men jeg vil i den forbindelse gerne pege på, at folkettinget har været virksomhederne meget behjælpelig med udvidelser gennem afskrivningsreglerne, gennem mulighederne for at sætte ind i investeringsfonde, og navnlig gennem

den lovgivning, som blev gennemført i flertalsregeringens første tid; friaktierne har været et resultat af denne lovgivning.

Jeg synes, det var en god bemærkning, det ærede medlem kom med, da han sagde, at han kunne heller ikke forstå, hvordan man var i stand til at leve for 250 kr. om ugen. Det er for at forbedre de lavtlønnedes kår, regeringen har fremsat sit lovforslag; regeringen ønsker ikke, at det skal ske gennem social understøttelse. Vi ønsker, at det skal komme fra produktionen, fra den arbejdskraft, de sætter ind i virksomhederne, og som de skal have en rimelig løn for, og da det ikke kunne komme til en forståelse med Dansk Arbejdsgiverforening, har statsministeren grebet ind, og nu har folkettinget altså disse lovforslag til behandling og forhåbentlig hurtig behandling.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes også der godt kunne komme lidt mere skub i de positive betragtninger, navnlig fra oppositionens side. Hvor ofte har vi ikke siddet her i denne sal i sene nattetimer, ja, til helt hen på morgenen, hvor der alene forelå til behandling spørgsmålet om ophøjelse af et forkastet mæglingforslag til lov. Da var der anderledes skub i, anderledes hurtighed over oppositionens folk, når det drejede sig om alene at klare arbejdsmarkedets forhold; det var så vigtigt, at det skulle gøres hurtigt. Men her, hvor det drejer sig om at klare arbejdsmarkedets forhold i forbindelse med en lang række love af økonomisk art, hvor det også drejer sig om at holde indtægterne nede, er hurtigheden ikke til stede. Derfor vil jeg gerne tilslutte mig den betragtning, som den højtærede statsminister fremkom med, at nu må vi have klarhed over partiernes stilling, nu må vi vide, hvor de forskellige partier står, således at vi hurtigt er i stand til at komme igennem udvalgsarbejdet, og således at vi kan tage bestik af, hvorledes tingene i øvrigt skal forme sig.

Jeg kan så sige, at det forslag til motiveret dagsorden, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen har fremsat, er regeringspartierne ikke i stand til at tilslutte sig; men jeg vil